

נציגי הבוגרים מדברים

בעמודים אלה מובאים הנאומים של נציגי הבוגרים ב־5 טקסי הענקת התארים שנערכו בשנת 2011, תשע"א. נציגי הבוגרים, כאשנב למגוון הסטודנטים באו"פ, משקפים את הדרך הייחודית שבה האוניברסיטה הפתוחה משרתת אוכלוסיות שונות עם מגוון דרכים ומביאה את הבוגרים למימוש עצמי בצורה המותאמת להם. כאן, בוגר מאתיופיה – עם הגשמת חלומותיו; תיכניסט מחונן שלימודיו המוקדמים פותחים בפניו דלתות להישגים נוספים; ערבייה מנהלת עמותה ויזמת כובשת יעדים הודות ל־MBA; בטלן כושל בבית הספר מפלס את דרכו להצטיינות יתרה באו"פ ולשנה חמישית ברפואה; ילד משוטט ברחובות השכונה במקום לפקוד את בית הספר, מסיים תואר ומהווה מודל לילדי השכונה.

או בשמה היותר מוכר – "הכיתה של המופרעים". לכל כיתה בתיכון היה יעד: ביולוגיה רפואית, מחשבים, ביוטכנולוגיה. היעד של הכיתה שלי היה לא לנשור מבית הספר. ייצגתי בכבוד את הכיתה, לא נשרתי ואפילו הצלחתי לסיים עם תעודת בגרות בממוצע מכווץ של 67.

ואז התגייסתי. ולאחר 3 שנים השתחררתי. ואז קרה לי הדבר הכי טוב שיכול לקרות – השתעממתי. לראשונה בחיי הסתכלתי קדימה ושאלתי את עצמי, "מה אני רוצה לעשות בחיים?" ובפעם הראשונה הבנתי שאני רוצה ללמוד משהו, אבל באמת ללמוד אותו. אז מה ללמוד? התעניינתי בפסיכולוגיה. ואיפה ללמוד? באוניברסיטה כמובן!

קבעתי פגישת ייעוץ באוניברסיטת תל אביב ובגאווה גדולה בישרתי להם שאני מוכן ללמוד פסיכולוגיה במוסד שלהם. לצערי, ההתלהבות החדשה שלי מלימודי פסיכולוגיה לא הרשימה את היועצת, והיא הציעה לי להגיש מועמדות לתכניות לימודים שקצת יותר מותאמות להישגי הבגרות שלי. אז אמנם החוג ללימודי הערבית והאסלאם או התכנית ללימודי אפריקה היו אלטרנטיבה מתאימה, אבל בכל זאת – אני רציתי פסיכולוגיה.

הבנתי שאם אני רוצה פסיכולוגיה באוניברסיטה, אני צריך לשפר את כל הבגרויות שלי (חוץ מהתעמלות) והייתי מתוסכל. נאלצתי להתחיל לחפש מוסד אקדמי אחר שיהיה מוכן ללמד אותי פסיכולוגיה, וכך הגעתי לאוניברסיטה הפתוחה. האוניברסיטה הפתוחה לא דרשה ממני ציוני בגרות בשמים, ולא דרשה ממני אפילו לגשת לפסיכומטרי. הדרישה היחידה מהסטודנט היא נכונות ללמוד, ולמזלי זה הדבר היחיד שהיה לי להציע.

נרשמתי לשני קורסים בסמסטר הראשון והייתי תלמיד חרוץ. ישבתי לקרוא בבית, הכנתי את כל הממ"נים וממש התחברתי. הרגשתי שהלימודים הפעם ממש באים לי בקלות. ניגשתי לבחינה הראשונה בקורס פסיכולוגיה חברתית, וקיבלתי 70. אז הבנתי שיש לי עוד הרבה מה ללמוד ואיך ללמוד, ושהלימודים לא באמת באים בקלות.

תעודה אחת עם ממוצע 70 כבר הייתה לי בבית, וראיתי לאן היא הביאה אותי. החלטתי לנסות שוב. ניגשתי למועד ב', למדתי, חרשתי, שיננתי והפעם הוצאתי 98. וואו – כמה שזה הרגיש טוב! כמו תגמול מתוק על עבודה קשה. החלטתי שכך ייראה כל קורס בכל סמסטר.

לא רק החומר המעניין וספרי הלימוד המושקעים של האו"פ עזרו, גם מנחים מצוינים שהעבירו את החומר בצורה דידיקטית, ברורה ומאתגרת. המשכתי בעבודה הקשה והתגמולים לא איחרו לבוא: קיבלתי תעודות הצטיינות מהדיקן ומהנשיא, הוענקה לי מלגת לימודים על הישגיי,

דור בר עוז

נציגי הבוגרים 2.6.2011

נתבקשתי על ידי הפתוחה לשאת דברים בטקס חגיגי זה כנציגי הבוגרים ואני מתרגש מאוד מהמעמד ומההזמנה. לפני יומיים נערך כאן טקס בוגרים חגיגי לציון ההישג המרשים של 30 אלף בוגרי האוניברסיטה הפתוחה. לכל אחד מ־30 אלף הבוגרים, כמו לכל אחד מאתנו הבוגרים הטריים היום, סיפור ההצלחה שלו,

ובמעמד זה רציתי לשתף אתכם בסיפור שלי.

מרק טווין אמר: "מעולם לא אפשרתי לבית הספר למנוע את השכלתי" – זו הכותרת לסיפור שלי.

כילד וכנער מתבגר, הלימודים בבית הספר אף פעם לא עניינו אותי. לא הצלחתי להושיב את עצמי להכין שיעורי בית או ללמוד למבחנים. לא שהייתי עצלן ולא שהיו לי קשיי למידה, פשוט לא עניין אותי. מנגד אני יכול לומר שבחטיבת הבינים שבה למדתי, המורים לא התאמצו יותר מדי בניסיון לשנות זאת. בכל יום הורים הייתה המחנכת שלי חוזרת על אותה המנטרה – "לילד יש פוטנציאל, אבל הוא לא ממש אותו. דור לא מגלה עניין בלימודים ולא מקשיב בשיעורים". בכל יום הורים הייתה אומרת אותו הדבר. אני לא הבנתי מה הביג דיל, אז מה אם נכשלתי במתמטיקה, תנ"ך, ספרות וביולוגיה, בהתעמלות היה לי 100!

אבל ההצלחה המסחררת שלי בהתעמלות לא הרגיעה את ההורים שלי, ובצעד נואש החליטה אמי לפנות לאחת והיחידה – יועצת בית הספר. היועצת כבר הייתה פחות עדינה מהמחנכת ואמרה לאמא שלי "ותרי, ממנו לא ייצא כלום". אמא שלי הייתה שבורה ואני לא יכול לשכוח את זה. למעשה, אני לא יכול לשכוח את זה כי עד היום בכל יום שבת שאני מגיע אליהם לצהריים היא מזכירה את היועצת הזו.

אבל בחזרה לסיפור. לתיכון הסכימו לקבל אותי רק לכיתה הכי נמוכה

פא לחאם

נציגת הבוגרים 20.9.2011

אני שמחה לעמוד כאן היום כנציגת הבוגרים בטקס הענקת התארים ולומר מספר מילים של הוקרה וגאווה.

אני גאה לומר שלימודי לתואר שני במנהל עסקים תרמו לי רבות, והיום כשאני מסתכלת לאחור אני יודעת שללא הלימודים האלה הייתי בחסר גדול של מושגים, הבנות ותבונות. הטקס הזה

מהווה עבורי אישית, אקורד סיום מזהיר לשנתיים של לימודים במוסד המדהים הזה. בשבילי התואר השני היה הגשמה של חלום ויעד אישי. כבר שנים רק חשבתי ורציתי לעשות תואר שני במנהל עסקים, עד שיום אחד אמרתי: "זהו, הגיע הזמן", וזה בזכות התמיכה של היקרים לי.

ללא ספק, החוויה באו"פ הייתה מדהימה, דלתות רבות נפתחו בפניי, והזדמנויות שרק חלמתי עליהן שיום אחד יבואו – הגיעו עם סיום התואר. אבל מעבר לכל זה הרווחתי מהלימודים מתנה אישית יקרה לי. הרווחתי ידית נפש אמיתית לנצח שהיה כיף ללמוד אתה ולהכיר אותה. לה אני אגיד: נעמי, תודה יקירתי.

במסגרת התואר, אנחנו הבוגרים עברנו תהליך אקדמאי-השכלתי, אך גם עברנו תהליך אישי, רגשי ותפיסתי. התואר הרשמי שכל אחד מהבוגרים היושבים כאן מקבל היום מהווה רק חלק שולי מארגז הכלים הגדוש והעמוס, אשר ילווה אותנו בהמשך חיינו.

כאישה מהסקטור הערבי וכבוגרת מסלול זה אני חייבת לומר, שלימודי עזרו ועוזרים לי לעמוד אל מול האתגרים העכשוויים. לא רק כאשת עסקים, אלא גם כאישה אשר צריכה לעמוד קשה על מנת לפלס דרכה בעולם לא פשוט, מוצף מכשולים כאלו ואחרים, וגם להתגבר על סטיגמות של עולם שאולי עושה צעדיו לקראת אבי אחר ומתקדם יותר. הכלים שהוענקו לי יחד עם הרצון שלי לדעת ולהבין דברים לעומקם, מניעים אותי היום ביתר שאת לקראת הצלחה והגשמה בחיי האישיים ובעסקים שבהם אני מעורבת, ומגבירים את הרצון שלי להמשיך דרכי בלימודים לתואר דוקטור, ולכן אני קוראת להנהלת האוניברסיטה הפתוחה לאפשר לנו להמשיך את דרכנו בה, ואני אישית נרתמת כסטודנטית הראשונה לתואר.

כיום אני מעורבת בנושאי יזמות, הקמת חברות ובניית חממה ביוטכנולוגית באזור הצפון. אני פועלת בנושאים הקשורים לניהול עסקים וחדשנות מצד אחד באמצעות מיזם בשם WAYS, ומצד שני – בקידום נושאים חברתיים העומדים על הפרק, כמו גישור בין יהודים לערבים, עידוד יזמות בין רופאים ערבים וקידום, עידוד יזמות יהודית-ערבית ואצל עולים חדשים, טיפול בנוער במצוקה דרך חינוך ליזמות, מצוינות

הוזמנתי לקחת חלק בסמינר הראשון למצטיינים של האו"פ בתחום הפסיכולוגיה, בהנחייתה של פרופ' סוניה רוקס, והתחלתי לעבוד כעוזר מחקר של ד"ר שחר אייל.

הייתי בטוח שאני הולך לכבוש את עולם הפסיכולוגיה בסערה. ואז קרו שני אירועים משמעותיים בחיי האקדמיים. הראשון, התנדבתי שנה בבית החולים שלוותה במסגרת העבודה המעשית בפסיכולוגיה, והשני – הקורס פסיכולוגיה פיזיולוגית. העבודה בשלוותה הראתה לי את עולם הפסיכולוגיה הקלינית מבפנים. זו הייתה חוויה מרתקת, מלמדת ומאוד משמעותית, אך בסופה הבנתי שזה לא באמת מה שאני רוצה לעשות. הקורס בפסיכולוגיה פיזיולוגית, לאלו מביניכם שלא מכירים, עוסק בהבנת ההתנהגות מהפן הפיזיולוגי, הביולוגי, עוסק בהסבר החוויה האנושית על ידי המבנים המולקולאריים, הכימיים והחשמליים שמרכיבים כל תא בגוף וכל נירון במוח. הנושא הזה כבש אותי.

אז מה משלב ביולוגיה, כימיה, פיזיולוגיה, מחשבה אנליטית וטיפול בבני אדם? החלטתי ללמוד רפואה. הגשתי מועמדות לבית הספר לרפואה באוניברסיטת תל אביב. את ציוני הבגרות שלי החליפו ציוני התואר. ניגשתי לבחינה הפסיכומטרית מצויד ביכולת הלמידה שפיתחתי באו"פ והתקבלתי. כן, אותו מוסד שלא הסכים לקבל אותי ללימודי פסיכולוגיה פותח בפניי את שערי ללימודי רפואה.

אני לא הסטודנט לרפואה הראשון שהגיע מהאו"פ. אבל אני כנראה הראשון עם ציון 70 בבגרות 3 יחידות במתמטיקה, אבל אני לא נופל משאר חברי לכיתה. סיימתי את השנה הרביעית, עושה סבבים קליניים במחלקות השונות בבתי החולים, לובש חלוק וסטטוסקופ ומטפל בחולים. מי שמכיר אותי מילדות לא מאמין לי כשאני מספר לו את הסיפור הזה, ואני חייב הכול לאו"פ.

אז מארק טוויין אמר: "מעולם לא אפשרתי לבית הספר למנוע את השכלתי", ואני אומר: "הודות לאו"פ לא אפשרתי לבית הספר למנוע את השכלתי".

אני רוצה לומר תודה לאו"פ ולאנשי הסגל על כל מה שהענקתם לי, ועל כל מה שהענקתם ומעניקים לכל אחד מהבוגרים כאן היום ולבוגרים של מחר.

מילה אחרונה לפני סיום – הרפואה הציבורית במדינת ישראל היום נמצאת במצוקה קשה. זו לא רק מצוקה של הרופאים שנאלצים לעבוד במשמרות רצופות של 26 שעות, זו מצוקה של כל אחד ואחת מאתנו שנאלץ לקבל טיפול מרופא שעובד רצוף 26 שעות. זו לא רק מצוקה של מתמחה שנשאר בלילה לבד להיות אחראי ולטפל במחלקה פנימית שלמה בתפוסת מיטות של 150%, זו מצוקה של כל אחד ואחת מאתנו, שנשאפז מחר במיין, נאשפז את ההורים שלנו במחלקה הפנימית או את הילדים שלנו בפגייה.

ואני לא אומר מילה אחת על השכר. זה לא מאבק על שכר – זהו מאבק על תנאים. לא התנאים של הרופאים, התנאים של כולנו.

זו השעה של כולנו להירתם למאבק ולעזור לרופאים כפי שהם נאבקים ועוזרים לנו, יום יום, שעה שעה.

תודה לאו"פ על הזכות לייצג את הבוגרים בטקס חגיגי זה.

הצלחה לכולנו בהמשך הדרך!

אף ילד בן 14 לא מבין את המשמעות האמיתית של מקצוע, תואר, לימודים באוניברסיטה. אבל התלהבתי מהרעיון, התלהבתי מהגמישות שהאוניברסיטה הפתוחה אפשרה לי ונרשמתי.

האמת היא שלא היה לי מושג למה אני נכנס. לשבת בבוקר בשיעורי מתמטיקה של כיתה ט', ובערב ללמוד אלגברה לינארית ואינפי יצרו מצבים מגוחכים שדרשו ממני השקעה עצומה בהשלמת פערים. גם הלימודים ביומיום עם ילדים בגילי במקביל לאנשים מבוגרים ממני לפחות ב-10 שנים היו חוויה מיוחדת. בתקופה הזו למדתי שיעורים על החיים שאף ילד לא מקבל. למדתי לארגן את הזמן שלי ביעילות מופתית כדי לעמוד בעומס. למדתי לקרוא חומר ולהתמודד אתו לבד כשצריך. למדתי להתכונן למבחנים ולעמוד בלחצים שלא הייתי חווה בצורה אחרת. קשה לתאר כמה קיבלתי משיטת הלימוד הזו.

בגיל 16 התחלתי לעבוד בפעם הראשונה בחברת היי-טק, בהתחלה כבודק תוכנה ואחר כך כמתכנת. לאחר שנתיים כבר היו לי תעודת בגרות, תואר ראשון במדעי המחשב וניסיון קצר בעבודה. בצבא קיבלתי תפקיד עם אחריות עצומה: ניהלתי שני פרויקטים ענקיים בתחום התקשורת, עם תקציב שהיום נראה לי דמיוני. ססתי לחו"ל עם משלחת רכש של משרד הביטחון, דירגתי מכרזים גדולים וצברתי ניסיון ניהולי שלא הייתי יכול לקבל בשום מקום אחר.

במהלך הצבא התגעגתי ללימודים, אז החלטתי שהגיע הזמן להמשיך. רציתי לחזור "הביתה", למקום שידעתי שיאפשר לי לשלב במקביל את כל מה שרציתי לעשות, ונרשמתי לתואר שני במדעי המחשב באוניברסיטה הפתוחה.

עשיתי את התואר השני לאט מאוד, קורס אחד בלבד בסמסטר. לא הרגשתי צורך למהר. בינתיים השתחררתי וגיליתי שעולם היי-טק מקבל אותי יפה מאוד, עם תנאים שכסטודנט וכחייל נראו דמיוניים. עבדתי ארבע שנים בפיתוח של כלים ואלגוריתמים להדמיה רפואית ועברתי לחברה שעוסקת באלגוריתמים בתחום שוק ההון, שם אני עובד עד היום.

כשהגעתי לשלב התזה בתואר השני רציתי להגשים חלום ישן ולהביא לבשלות אלגוריתם דחיסה מהפכני שחשבתי עליו כמה שנים קודם. תחום הדחיסה הוא תחרותי וקשה, וגם אין הרבה אנשים שעוסקים בו בארץ, אבל בסופו של דבר הצלחתי. פרסמתי אלגוריתם מוצלח שהתקבל גם לכנס רציני בארה"ב וטסתי להרצות עליו.

ומנהיגות חברתית באמצעות עמותה הפועלת במקביל בנושאים אלו ששמה EDUMETIS, ואותה אני מפעילה במגזר הערבי.

רק לפני חודש הכריזה חברת "הדסית", שהינה חברת המסחר של פרויקטים רפואיים של ביה"ח הדסה בירושלים, על הקמת שותפות במיזם WAYS. אני גאה לומר לכם שאני שותפה במיזם זה ושייכת לצוות הניהול הבכיר שלו.

המחשבה מאחורי היוזמות הללו היא כי בדרך של יזמות וניהול עסקים משותף יהיה ניתן לתרום לגישור בין ערבים ליהודים, ובכך לקדם את היזמות והחדשנות באזורי הפריפריה ובאזורים מרובי אוכלוסייה ערבית, כמו בגליל, ולאפשר לילדים מן המגזר הזה ללמוד ולקדם בעתיד אג'נדה של דו-קיום בשלום.

כיום, אנחנו הבוגרים יוצאים מכאן עם השכלה מעולה ועם סל ערכים ותפיסות עולם אשר יאפשרו לנו להשפיע על עתיד המדינה במערך העסקים והיוזמה החופשית, שצריך להוות את עמוד השדרה של החברה הישראלית. אנחנו, בוגרי האוניברסיטה הפתוחה, זן מיוחד, רכשנו כישורים ותכונות מיוחדות אשר ישרתו אותנו כל ימי חיינו. בין היתר, משמעת עצמית, ניהול זמן, מוטיבציה, כוח רצון, יכולת לעשות דברים רבים בוזמנית (מולטי-טסקינג) והיכולת לעמוד בכל אתגר בהצלחה. עם הכלים שרכשנו באוניברסיטה הפתוחה, נוכל להתמודד בכל סוגיה בהצלחה ובעשייה ראויה. אנחנו יכולים כולנו לשאת בגאווה את הנכס היקר שרכשנו פה ולפעול, כל אחד במסגרת שלו, לקידום ולצמיחה.

אני מברכת אתכם הבוגרים, ובשמכם מודה לסגל המורים והמרצים על ההשקעה בנו, התמיכה והאכפתיות שלכם למען הצלחתנו. אני מבטיחה לכם שאת מה שלמדנו אנחנו מיישמים בצורה הטובה ביותר, ולראיה – פרויקט היוזמות WAYS. אנחנו יוצאים מכאן היום לא רק עם פיסת נייר שמאשרת שסיימנו את התואר, אלא עם שלל כלים, קשרים וחברויות אשר ילוו אותנו עוד שנים רבות.

אחרונים חביבים, אני רוצה להודות לבני המשפחות והחברים. ההצלחה שלנו היא בראש ובראשונה ההצלחה שלכם. לאורך כל הדרך הייתם שם לצדנו ברגעים הקלים והקשים. בשמחתנו ובעצב שלנו. תמכתם בנו נפשית, חברתית וכלכלית.

ולסיום תודה גדולה לעצמנו, על האמונה, ההשקעה, העבודה הקשה והרצון הבלתי נלאה ללמוד ולהשתפר.

שאו ברכה, תודה לכם על תשומת הלב ובהצלחה לכל הבוגרים בהמשך דרככם.

ארז שרמ

נציג הבוגרים 21.9.2011

אני ארז, בן 29, מקבל תואר שני במדעי המחשב בהצטיינות יתרה. הרומן שלי עם האוניברסיטה הפתוחה התחיל בגיל צעיר מאוד, עוד לפני הלימודים בתיכון. הייתי ילד שאהב מחשבים כמעט מהרגע הראשון, ואחרי כמה שנים של תכנות משחקים כתחביב, איכשהו שמעתי על האוניברסיטה הפתוחה ועל האפשרות ללמוד לתואר במקביל ללימודים בביה"ס.

גלעד גאגא וונדס

נציג הבוגרים 19.9.2011

אני עומד כאן כנציג הבוגרים שסיימו את התואר, ונבחרתי על ידי האוניברסיטה הפתוחה לשתף אתכם בסיפורי.

אני חוזר אחורה בזמן כדי לספר לכם סיפור של חלומות, תקוות, אתגרים והישגים. בכל שלב בחיים

נפרשו בפניי הזדמנויות חדשות, שינויים גדולים, סיכונים רציניים, אכזבות ואסונות, לצד הישגים ועשייה טובה. בכל שלב למדתי משהו, התפתחתי וצמחתי.

אני זוכר יום אחד באתיופיה כאשר הייתי בן שבע – החלום הראשון שזכור לי:

מבט אחד הספיק לי להבין שמשוה לא בסדר אצל האמא היפה שלי, שמתי לב שהיא שולחת לעברי מבט חודר.

"מה קרה אמא?" שאלתי.

בלי להביט אליי, אמא ענתה: "סבתא שלך רוצה לקחת אותך לאבא שלך, לירושלים". לא הבנתי מה זה ירושלים. זו הפעם הראשונה שאני שמעתי את המילה.

הוספתי לשאול "מה זה ירושלים?"

אמא החלה להסביר:

"ירושלים – ארץ קדושה לכל היהודים

לב לבם של כל הנוודים

כל החלומות הולכים לירושלים

ורק שם ניתנים חיים

ירושלים עושה אותנו ליהודים

ובשל כך שונאים אותנו כל הרשעים

ארץ אבותינו היא הייתה

וכל היהודים הנוודים מחכים לחזור הביתה

כל התפילות לירושלים עושות את דרכן

וכל היהודים מסתלקים מכאן

החיים כאן הם מקור האמונה

הכוח העיקרי להישרדות התקווה."

"איפה נמצאת ירושלים?" שאלתי.

אמא הביטה בתמיהה ואמרה:

"איי שם באופק, הרחק מכאן, איפה שנוחתים רגלי השמים."

יצאתי מיד החוצה להסתכל לכיוון האופק, לירושלים.

נכנסתי לבית, שכבתי על הגב, והתפילה יצאה מפי:

"אלוהים, קח אותי בבקשה לירושלים."

במקביל לכל זה – נראה לי שכבר ברור שאני אוהב לעשות דברים במקביל – החלטתי להתמקצע בתחום אחר לגמרי: מוזיקה. מאז השחרור מהצבא השקעתי הרבה במוזיקה כתחביב ולפני שנתיים החלטתי לקחת את העניין צעד אחד קדימה. נרשמתי למסלול ביצוע ג'אז ב"רימון" כנגן קונטרבס. בחודש הבא אני עומד להתחיל את השנה השלישית והאחרונה, כשהמטרה היא לשלב בעתיד את הקריירה בהיי-טק עם קריירה מקצועית במוזיקה שממריאה בימים אלה ממש. אני מקווה לא רק לשלב את המחשבים והמוזיקה כשני חלקים נפרדים מהחיים אלא כתחומים משלמים, והצעד הראשון אולי יהיה דוקטורט בתחום שמשלב אותם.

באוניברסיטה הפתוחה אין תנאי קבלה, לכן קשה להגיד משהו ברור ואחיד על הסטודנטים שלומדים בה, אבל על הבוגרים שלה אפשר להגיד המון. מי שסיים כאן תואר לא רק קיבל אישור שהוא מומחה בתחום מסוים, או מומחה בפתרון של בעיות מורכבות. מי שסיים כאן תואר הוכיח שהוא מומחה בלמידה. אנחנו, הבוגרים, הוכחנו לעצמנו ולעולם שאנחנו יודעים לקרוא חומר בבית, להגיע מוכנים למפגשים ולסדר לעצמנו את הזמן כדי לעבוד ביעילות. כולנו ישבנו שעות על ממ"נים וממ"חים, התכוננו למבחנים, התלוננו שהמבחנים קשים מדי, ובסוף הפכנו מומחים ללמידה.

מתוך ארבעת מייסדי החברה שאני עובד בה – שלושה הם בוגרי האוניברסיטה הפתוחה. זה לא מקרי. בשנים האחרונות ראינו את העבודה הרבה מאוד אנשים, אולי מאות. הריאיון תמיד כלל חלק שבו המראיין נשאר לבד כדי לחקור תחום שהוא לא מכיר ולפתור בו בעיה. סטודנטים של אוניברסיטאות "קונוונציונליות" לא תמיד מתמודדים מספיק עם מצבים כאלה בתואר הראשון שלהם לפני השנה האחרונה. באוניברסיטה הפתוחה הסטודנטים מתמודדים עם למידה עצמאית מהרגע הראשון, ואלה ששורדים – יוצאים לשוק הרבה יותר בשלים.

אבל הדבר היחיד שיותר חשוב מכך שאנחנו כבוגרי האוניברסיטה הפתוחה בלמידה הוא שאנחנו מומחים בלמידה כחלק אינטגרלי מהחיים סביבנו. לא היו לנו מעונות, לא הייתה לנו "בועה אקדמית" שהגנה עלינו מחיי היומיום: היינו אנחנו מול הספרים, המפגשים והממ"נים. הוכחנו שלא חייבים לבחור בין להיות סטודנטים לבין שאר האילוצים של החיים, ואחרי כמה שנים קשות אנחנו יודעים יותר טוב מכולם לקחת את הכלים האלה לעולם האמיתי. הוכחנו לעצמנו ולעולם שלמידה אקדמאית היא אמנות כשלעצמה. הוכחנו שהאמא העובדת, החייל שיש לו זמן פנוי בבסיס, הצעירה שמעדיפה ללמוד בבית בלי להגיע אף לשיעור אחד, הפנסיונר, התיכונסט – כל אלה יכולים לקבל הזדמנות שווה ולהגיע לתוצאות מצוינות בכל קנה מידה אפשרי.

אני רוצה להודות לסגל האוניברסיטה הפתוחה בשם כל הבוגרים שמסיימים היום. מגיעה לכם תודה גדולה על היחס החם, על הפתיחות שלעולם לא באה על חשבון מקצועיות אקדמית, ועל ההזדמנות שאני ועוד רבים אחרים קיבלנו לנהל את חיינו באופן שלא היה מתאפשר בשום דרך אחרת. אני מודה לכם על השילוב יוצא הדופן בין ידע ואורחות חיים למצוינות, שילוב שאני מקווה שימשיך להנחות את כולנו בעתיד.

אז הייתי בן שבע, לפתע נכנסו בי כוחות פנימיים, נחישות, חוזק פנימי, כוחות הישרדות, אמונה ותקווה שילוו אותי כל הדרך אל ירושלים. זה היה הרגע שבו הרמתי את הראש והסתכלתי קדימה. כבר לא היו לי דאגות, אלא רק כוח רצון, אמונה ותקווה גדולה להגיע לירושלים. ואכן, עליתי לירושלים לבד, והתחלתי את לימודי בית ספר יסודי. לא פשוט, כאשר לא יודעים את השפה, כאשר לא מכירים אף אחד. הכול זר לי. הכול חדש. אתגר אחרי אתגר, מכשול אחרי מכשול. אך למדתי שיעור בחיים. צריך להיות מעשי ולקבוע יעדים, כדי לבנות את עצמך. וכבר הייתה לי מטרה – ללמוד את השפה העברית ולהשתלב בחברה. התקדמתי! התפתחתי! למדתי והשכלתי!

סיימתי תיכון בקיבוץ טירת צבי, בחברת הנוער, עם תעודת בגרות מלאה. למדתי ארבע שנים בקיבוץ טירת צבי, שבמהלך התלמידים של חברת הנוער היו מחויבים להשתלב בעבודות הקיבוץ, כמובן ללא תשלום, והנורמה הקיבוצית סימנה בעיניי את הארץ והישראליות, את שיתוף הפעולה של האנשים בקיבוץ, לחפש את התועלת המשותפת לקיבוץ ולא את התועלת האישית. התרומה לכלל הייתה מטרה נעלה של הקיבוץ. מכאן למדתי ואימצתי את המשפט: "לתת שלא על מנת לקבל".

עזבתי את הקיבוץ כדי להתגייס, עם הלקחים שלמדתי בקיבוץ, עם חיזוק והבנה, והתחלתי לסמן מטרות להישגיי האישיים. איך אני מפתח את עצמי ובכל זאת נותן ולא רק מקבל.

עם סיום התקופה בקיבוץ, התגייסתי לצה"ל, ליחידה התנדבותית - לצנחנים, על מנת לתרום את חלקי למדינת ישראל.

לאחר השחרור מצה"ל, רציתי להתקדם לעבר שתי מטרות. מצד אחד, רציתי ללמוד ולהוציא תואר. מצד שני, הייתי חייב לעבוד על מנת לפרנס את עצמי. ואת שני היעדים האלה רציתי להשיג. היו לי חברים שרק למדו, והיו לי חברים שרק עבדו. הבנתי שהדרך היעילה ביותר היא לשלב בין השניים. גם ללמוד ולקדם את ההשכלה, גם לעבוד ולהתפרנס ובמקביל – לקדם את הקריירה. ואז נודע לי על האוניברסיטה הפתוחה, שבה ניתן לשלב את השניים.

האוניברסיטה הפתוחה שינתה לי את החיים. אני רואה את חבריי שבחרו או בעבודה או בלימודים, ובשני המקרים הפסידו. יש לי עבודה. הקמתי משפחה עם אישה ושני ילדים. וכל יום אני מתקדם – סיימתי קורס קצינים בשב"ס, ואני עובד ביחידת נחשון בתפקיד מפקד צוות.

אבל, כפי שאמרתי, כל צעד קדימה לעבר יעדים והישגים היה מעורב במידה של קושי, מכשול, אתגר ואף אסון. בקורס הקצינים המיוחד שהוצע בשב"ס היו 51 משתתפים מצוינים, המובחרים ביותר בעתודת המנהיגות של השב"ס. רבים מהם למדו אתי באוניברסיטה הפתוחה – הטובים ביותר שהיו. יום אחד המפקד שלי אישר לי להשתתף בלימודי האו"פ שהתקיימו בבית ברל, ושאר הקבוצה נסעה לצפון. איבדתי באותו יום 37 חברים טובים ומפקדים, זיכרונם לברכה, באסון הכרמל – מטובי בני הארץ. שמעתי שיש שרפה, וגם אני נסעתי לעברה. והמוות שהפריד ביני לבינים היה עניין של חצי שעה. עם כל הכאב והאובדן באסון הכרמל – סיימנו את קורס הקצינים 14 צוערים. לעולם לא אשכח את עמיתי וחברי!

נהדר לחלום וחייבים לחלום כדי להגיע להישגים. חלום מקנה כוח, חלום דוחף אותך קדימה ורק דרך השאיפה ניתן להתפתח. בבואנו להגשים חלום – זה לא פשוט, ואין חלום ללא קשיים, אתגרים ובעיות – ואפילו מוות ואסונות. אך אין עשייה טובה ללא חלום, ללא קביעת יעדים פרקטיים כדי שיתגשם – ואין יעדים ללא אתגרים ומחסומים.

האוניברסיטה הפתוחה הייתה לי ליסועה. למדנו – לא רק אני אלא כל בוגר ובוגרת. מעבר לידע ודעת, למדנו פה איך להתעדכן וללמוד באופן עצמאי, איך לנהל זמן, איך המוטיבציה והמשמעת העצמית העניקו תוצאות, השימוש המושכל בטכנולוגיות כדבר שהוא חיוני בכל מקום עבודה ובכל עשייה היום. ניתנו לנו כישורים וכישרונות ששוים זהב ויסיעו לנו בכל אשר נפנה בעתיד. אוצר בלום – שגם פתח לנו שער להשכלה גבוהה וגם פתח לנו דלתות לקידום מקצועי.

בשם בוגרי האוניברסיטה הפתוחה, ובשמי, אני מודה מקרב לב לאוניברסיטה הפתוחה על המתנה הנפלאה שקיבלנו פה – השכלה גבוהה במיטבה. יהי רצון שהבוגרים ימשיכו להגיע להישגים, לחלום ולהגשים חלומות. מזל טוב לכם ולכל בני המשפחה שליוו אתכם בדרך האתגרית. שנה טובה ומבורכת לכם ולכל בית ישראל.

גולן ביטון

נציג הבוגרים 1.6.2011

מכתב זה התקבל במשרדי האוניברסיטה הפתוחה ברעננה: "שלום, שמי גולן ביטון, בן 32. אני בוגר תואר ראשון במדעי החברה והרוח של האוניברסיטה הפתוחה. נשוי לרעות, בעלת תואר ראשון בפסיכולוגיה מהאוניברסיטה הפתוחה, ואבא לירון בן שנה.

נולדתי בשכונת קריית משה ברחובות, שכונה המוכרת מפרויקט שיקום שכונות כשכונה שבה המצב הסוציו-אקונומי קשה.

גדלתי במשפחה בת שמונה נפשות. לצערי לא סיימתי 12 שנות לימוד וגדלתי ממש כילד אבוד, שכל היום מסתובב עם החברים בחוץ עד השעות המאוחרות. לא היה לי מי שיכוון אותי ויסביר לי כמה חשוב ללמוד. גם כשכבר רציתי ללמוד, תמיד נכשלתי בבחינות וקיבלתי ציונים נמוכים מאוד.

התגייסתי לצה"ל לפרויקט חיילי מק"מ – פרויקט המיועד לנערים שלא סיימו 12 שנות לימוד ולכאלה שיש להם בעיות ת"ש קשות. בצבא הבנתי כמה ההשכלה חשובה. לא היו לי נושאי שיחה עם החיילים האחרים שאיתם שירתי ותמיד הרגשתי שונה. לשמחתי "אלוהים נגע בי". החלטתי לקחת אחריות

לבסוף סיימתי את התואר בממוצע 80! ובאנגלית, מקצוע שבחיים לא למדתי בבית הספר, סיימתי בממוצע 90!

כיום, בזכות התואר האקדמי שרכשתי אני מנהל מתנ"ס בשכונה שבה גדלתי ואני משמש מודל חיקוי לבני הנוער מהשכונה, דוגמה המוכיחה שאף על פי שהיו לי נתוני פתיחה קשים, אפשר להצליח בזכות עבודה קשה.

כיום אני מרצה מטעם הצבא לחיילים בעלי רקע דומה לשלי ומספר את סיפורי האיש. בשלב זה, אני מתכוון להירשם ללימודי תואר שני, להמשיך ללמוד ולהמשיך לטפס בתפקידים בכירים ברשת המתנ"סים ברחובות.

האוניברסיטה הפתוחה היא בשבילי מקום קדוש שהציל לי את החיים. הלימודים בה היו בעבורי אוניברסיטה של החיים. היה לי כיף להגיע לכל קורס ולא הפסדתי אף שיעור. הייתה לי הזכות ללמוד מסגל מנחים מהשורה הראשונה. תמיד זכיתי לאזן קשבת – גם מחברי הסגל וגם מכלל המחלקות באו"פ.

בימים אלו אני מחכה לקבל את ההזמנה לטקס חלוקת התארים שבו אקבל לידי את תעודת התואר.

על גורלי ונרשמתי ללימודים להשלמת 12 שנות לימוד תוך כדי השירות הצבאי.

לשמחתי, לקראת תום השירות הצבאי, סיימתי בהצלחה 12 שנות לימוד. הצלחה זו נתנה לי ביטחון להמשיך וללמוד ולא לעצור. נרשמתי לאחר השירות הצבאי ללימודים לתואר הנדסאי אלקטרוניקה. גם בלימודים אלו היה לי קשה מאוד, אך לאחר עבודה קשה הצלחתי לסיים את הלימודים בהצלחה וקיבלתי דיפלומה של הנדסאי.

חלומי הגדול היה להשיג תואר ראשון באקדמיה. למזלי, נרשמתי ללימודים באוניברסיטה הפתוחה. שוב היה לי מאוד קשה. נכשלתי שוב ושוב בבחינות והפכתי לחבר הכי טוב של מועדי ב'. אך לא ויתרתי. עבדתי קשה. בייחוד היה לי קשה באנגלית. במבחני המיון אובחנתי כשייך לרמה הנמוכה ביותר – רמה E.

למרבה אופור, הכרתי את שרון גולדשמידט מהמחלקה לאנגלית והיא לא נתנה לי להישבר. היא המליצה לי לגשת לאבחון אצל אילנה בן-ארי. אני חייב לציין שאילנה ושרון הן מלאכיות, ולעולם לא אשכח איך הן עזרו לי ועודדו אותי שלא אשבר.

אובחנתי כבעל לקויות למידה קשות. אנשי המחלקה ללקויות למידה באו לקראתי ונתנו לי התאמות. לאחר שהבעיה שלי זוהתה ואובחנה, התחלתי לקבל ציונים גבוהים – 80 ואף 90.

